

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/73/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117221479
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117221479.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a členiek senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej, vo spore žalobcu: F. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, XXX XX N. C., právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOST', s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32Csp/139/2017- 42 zo dňa 12.2.2018 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 264,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko žalovaného, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov najmä obsah spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/30/2015 týkajúci sa určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.1.2013 je bezúročný a bez poplatkov, citoval ust. § 3 ods. 3, 5, § 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o ochrane spotrebiteľa), a uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10C/30/2015 - 92 zo dňa 8.11.2016 súd určil, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.1.2013 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/15/2017-112 zo dňa 7.3.2017 ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.4.2017. Predmetom uplatneného nároku žalobcu bol nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Súd prvej inštancie považoval žalobu z časti za dôvodnú. Uviedol, že medzi stranami je nesporné, že sa jedná o vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy ktorá skutočnosť v konaní namietaná nebola. Žalobca v konaní preukázal porušenie konkrétnych právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a to právoplatne skončeným konaním vedeným na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/30/2015.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia súd prvej inštancie poukázal na jeho satisfakčnú, ale aj preventívnu funkciu, sankčnú funkciu s tým, že k uplatnenej námietke žalovaného, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma súd prvej inštancie uviedol, že kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia nie je ujma. Stačí, ak spotrebiteľ si úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Preukázanie vzniku ujmy preto nebolo nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

Stačila len hrozba vzniku ujmy. Poukázal na iné rozhodnutia všeobecného súdu týkajúce sa obdobnej veci. Za primerané považoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 264,- eur, teda v sume, o ktorú žalovaný sa chcel na úkor žalobcu obohatiť. Pri úvahe o výške plnenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc časový aspekt závadného konania žalovaného. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/30/2015 bolo preukázané, že strany sporu uzatvorili dňa 15.1.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 300,- eur, ktorý mal splatiť aj s príslušným poplatkom vo výške 264,- eur. Práve túto sumu súd považoval za primeranú v tomto konkrétnom prípade. Žalobca neprodukoval žiadne tvrdenia ohľadne požadovanej výšky primeraného zadosťučinenia, nezdôvodnil prečo práve suma 500,- eur je primeraná. Podľa názoru súdu prvej inštancie, priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 264,- eur zodpovedá svojmu účelu, poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúce pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Zároveň súd zdôraznil, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí naplňať jeho zmysel a to účinný a odradzujúci prostriedok ochrany. Vznesenú námietku žalovaným súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Rozsudok o určení zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov sa stal právoplatný dňa 21.4.2017, a preto nemožno konštatovať, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je premlčaný. Pokiaľ žalovaný poukázal na iné rozhodnutia všeobecných súdov, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/99/2010, súd prvej inštancie k tomu uviedol, že sa týkalo procesnej povahy a nie premlčania nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z dôvodu priznania žalobcovi z titulu finančného zadosťučinenia sumy 264,- eur, v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle čl. 3 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 2 v spojení s § 255, § 262 Civilného sporového poriadku tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške i napriek tomu, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu, ktorá sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, niečo do základu nároku, ktorý bol daný. O výške priznanej náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

2. Podaním zo dňa 4.4.2013 podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal nesprávny procesný postup, ktorým došlo k porušeniu procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ďalej, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Odvolacie námietky bližšie konkretizoval s tým, že zdôraznil čl. 5 Civilného sporového poriadku týkajúci sa princípu zjavného zneužitia práva, ktorý nepoužíva právnu ochranu. Podľa názoru žalovaného, žalobca si uplatnil domnelé právo svojvoľne a zjavne bezúspešne, nakoľko sám neoznačil podstatné skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci. Ďalej poukázal na to, že žalobca neuhradil doposiaľ ani len istinu poskytnutého úveru. Uhradil len sumu 236,- eur v dôsledku čoho sa dlh zo zmluvy stal splatným dňa 26.2.2014. Žalobca dlhodobo ignoroval výzvy a upomienky žalovaného na úhradu dlhu a žiadnym spôsobom žalovanému neoznámil, že by bol v nepriaznivej finančnej situácii. Poukázal na rozhodovanie iných všeobecných súdov v obdobných veciach vrátane judikatúry Súdneho dvora Európskej únie a iného členského štátu Európskej únie s tým, že uviedol, že právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia podlieha premlčaniu v objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote aj keď je nemajetkové právo, ale svojou povahou blízke právo k právu majetkovému. Uviedol, že žaloba bola podaná dňa 26.1.2015 v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/30/2015. Tento nárok si mohol žalobca uplatniť aj v tamtom konaní. Poukázal na duplicitu požadovaných peňažných plnení zo strany žalobcu. Žalobca sa na jednej strane domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ďalej sa domáha finančného zadosťučinenia. Tento súhrn finančných nárokov vznesených žalobcom považoval za šikanózne. Navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Právny zástupca žalobcu sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP)

preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP a pri skúmaní podmienok odvolacieho konania zistil, že odvolanie bolo podané oneskorene.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 362 ods. 1 veta prvá CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje.

Podľa § 121 ods. 2, 4 a 5 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

Podľa § 386 písm. a) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný prevzal napadnutý rozsudok dňa 19.3.2018 (č.l. 46 spisu), zákonná lehota 15 dní na podanie odvolania začala plynúť od 20.3.2018 a uplynula 3.4.2018 (utorok, riadny pracovný deň). Z pripojených doručení o doručení odvolania (v spise na č.l. 47, č.l. 54) vyplýva, že žalovaný podal odvolanie dňa 4.4.2018, t.j. oneskorene.

Z tohto dôvodu odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného v zmysle ust. § 386 písm. a) CSP ako podané oneskorene.

6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo mu z obsahu spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil i napriek tomu, že mu nárok na náhradu trov konania vznikol (per analogia § 256 ods. 1 CSP). Odvolací súd v záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade s princípom procesnej ekonomie ako základnými princípmi Civilného sporového poriadku vyplývajúcimi z čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.